

— Чакай да го нистигна, че иначе цѣла нощъ ще бера тука страховете, — рече си тя.

И удари подиръ пѣтника. Той бѣга, тя следъ него, стигна го, па се метна на гърба му да я носи, както господарьтъ ѝ вършеше това. Пѣтникътъ изрева. Таласъмъ го язди и прегръща около врата. Бѣга пѣтникътъ и реве, колкото му гласъ държи:

— Олеле селяни, таласъмъ!

Бѣга пѣтникътъ по улицата. Стигна до кръчмата. Предъ кръчмата седятъ двамата фокусника и триятъ очи. Видѣ ги маймунката, скочи и отиде при тѣхъ.

Урнаха се селянитѣ да убиятъ таласъма. Фокусницитѣ викатъ:

— Чакайте, бе братя, ще убиеете маймунката ни! Толкова сме я учили, безъ нея гладни ще умремъ!

Пѣтникътъ реве:

— Таласъмъ е! Изъ гробищата изскочи!

— Избѣгала, когато сме спѣли, — извикаха фокусницитѣ.

Гледатъ селянитѣ, гледатъ и се смѣятъ. Засрами се пѣтникътъ, грабна си торбата и си замина. А маймунката върти очи, крещи и дѣвче круша.

М. Росенски

НАШАТА КРАВА

Нашта млада крва
Млѣчице ни дава,
Всѣки день съсъ Сашка
Имаме по чашка, —
Всѣки день ядеме,
Че да порастеме.
Ний пъкъ за награда
Въ росната ливада
Водиме на паша

Кравичката наша.
Тя е като птичка
Кротка и добричка,
Толкозъ добродушна,
Мила и послушна.
Гледа ни въ очитѣ,
Дѣха ни въ коситѣ,
Сякашъ че се бори
Да ни проговори.

Атанасъ Душковъ

